

GESTOLEN BRIEVEN

Hadriaan kon in het donker maar weinig ontwaren, maar hij kon hen wel horen – twijgjes die braken, bladeren die werden platgedrukt, gras dat werd beroerd. Ze waren met meer dan één, meer dan drie, en ze kwamen dichterbij.

‘Geen beweging, jullie twee,’ beval een norse stem vanuit de schaduwen. ‘We hebben pijlen op jullie ruggen gericht, en als jullie proberen te vluchten, schieten we jullie uit je zadel.’ Hun woordvoerder stond nog verscholen in de donkere bosrand, niet meer dan een vage beweging tussen de naakte takken. ‘We willen jullie alleen van wat van je zware bepakking afhelfen. Er hoeft niemand gewond te raken. Doe wat ik zeg, dan laten we jullie je levens houden. Zo niet, dan nemen we die ook.’

Hadriaan kreeg een misselijk gevoel in zijn maag bij het besef dat dit zijn fout was. Hij wierp een blik in de richting van Rolf, die naast hem op zijn vlekkerige schimmel zat met zijn kap over zijn hoofd, zijn gezicht verscholen. Het hoofd van zijn vriend was gebogen en schudde zachtjes. Hadriaan hoefde de uitdrukking op zijn gezicht niet te zien om te weten hoe die eruitzag.

‘Sorry,’ zei hij.

Rolf zei niets, en bleef gewoon zijn hoofd schudden.

De weg voor hen was versperd met een muur van vers gehakt kreupelhout. De weg achter hen vormde een lange, uit-

gestorven, door de maan verlichte passage. Mist stroomde samen in de geulen en dalen, en ergens sijpelde er ongezien een stroompje over gesteente. Ze waren diep in het bos op de oude zuidelijke weg, gevangen in een lange tunnel van eiken en essen. De takken van de bomen reikten over de weg, en bibberden en kletterden in de koude herfstwind. Ze waren op bijna een dag rijden van het dichtstbijzijnde dorp – Hadriaan kon zich niet herinneren de laatste paar uur ook maar een boerenhoeve te hebben gezien. Ze waren zielsalleen, midden in de wildernis – het soort plek waar niemand de lichamen ooit zou vinden.

Het geruis van bladeren werd luider, totdat de dieven eindelijk de smalle strook maanlicht instapten. Hadriaan telde vier mannen met ongeschoren gezichten en getrokken zwaarden. Ze waren gekleed in ruwe kleren van bevlekte, versleten en smerige leer en wol. Er was ook een meisje met een boog bij hen, die een pijl op de boogpees en op hen gericht hield. Evenals de rest was ook zij gekleed in een broek en laarzen, haar haar een warboel vol klitten. Ze zaten stuk voor stuk onder de modder, een vastgekoekte laag vuil, alsof ze met z'n allen in een hol in de grond hadden geslapen.

‘Ze zien er niet uit alsof ze veel geld hebben,’ zei een man met een platte neus. Hij was de langste van de groep – een centimeter of vijf langer dan Hadriaan – een potige woesteling met een dikke nek en grote handen. Zo te zien was toen hij zijn neus had gebroken ook zijn onderlip opengespleten.

‘Ze hebben wel tassen vol spullen,’ zei het meisje. Haar stem verraste hem. Ze was jong, en – hoe erg ze ook onder het vuil zat – schattig en haast kinderlijk, maar haar toon was agressief, zelfs wreed. ‘Moet je zien hoeveel ze bij zich hebben. Waar is al dat touw voor?’

Het was Hadriaan niet duidelijk of haar vraag aan hem was gericht of aan haar kameraden. Hoe dan ook was hij niet van plan hem te beantwoorden. Hij overwoog even om er een grapje van te maken, maar ze leek hem niet het type dat hij met een compliment en een glimlach kon inpalmen. Bovendien

had ze haar pijn op hem gericht en zag het eruit alsof haar arm moe begon te worden.

‘Ik wil dat grote zwaard dat die knakker op z’n rug heb hangen,’ zei platneus. ‘Lijkt me mooi op grootte voor me.’

‘Ik neem de andere twee die hij draagt.’ Dat was afkomstig van een man met een litteken dat zijn gezicht diagonaal doormidden deelde en net hoog genoeg over zijn neusrug liep om zijn oog te sparen.

Het meisje richtte de punt van haar pijn op Rolf. ‘Ik wil de mantel van dat kleintje. Zo’n mooie, zwarte kap staat me vast goed.’

Met zijn diepliggende ogen en door de zon gelooide huid leek de man het dichtst bij Hadriaan de oudste. Hij kwam een stap dichterbij en greep Hadriaans paard bij haar bit. ‘Rustig blijven nu. We hebben hier langs deze weg al flink wat mensen vermoord. Domme mensen die niet luisterden. Jullie gaan toch niks doms doen?’

Hadriaan schudde zijn hoofd.

‘Goed zo. Laat je wapens maar vallen,’ zei de dief. ‘En klim dan van die paarden af.’

‘Wat dacht je ervan, Rolf?’ zei Hadriaan. ‘Als we ze wat geld geven, hoeft er niemand gewond te raken.’

Rolf keek hem aan. Twee ogen tuurden onder de kap uit en wierpen hem een vernietigende blik toe.

‘Ik bedoel maar, we willen toch geen moeilijkheden?’

‘Je wilt niet horen wat ik denk,’ zei Rolf.

‘Dus je gaat weer koppig doen?’

Stilte.

Hadriaan schudde zijn hoofd en slaakte een zucht. ‘Waarom moet je altijd overal zo moeilijk over doen? Het zijn vast geen slechte mensen, ze zijn alleen arm. Je kent het wel, ze nemen wat ze nodig hebben om brood te kunnen kopen en hun gezin te voeden. Misgun je hen dat echt? De winter komt, en het zijn zware tijden.’ Hij knikte zijn hoofd in de richting van de dieven. ‘Toch?’

‘Ik heb geen gezin,’ zei platneus terug. ‘M’n meeste geld geef ik uit aan drank.’

‘Dat is niet bepaald behulpzaam,’ zei Hadriaan.

‘Was ook nie m’n bedoeling. Doe wat we jullie zeggen, of anders kom je hier niet levend weg.’ Hij zette zijn woorden kracht bij door een lange dolk uit zijn riem te trekken en hem met veel lawaai over het lemmet van zijn zwaard te schrapen.

Een koude windvlaag ging huilend door de bomen, deed de takken dansen en ontdeed ze van nog meer gebladerte. Rode en gouden bladeren vlogen door de lucht boven de smalle weg, rondwervelend en heen en weer gegooid door windhazen. Ergens in het donker riep een uil.

‘Luister, wat als we jullie de helft van ons geld geven? Mijn helft. Dan houden jullie hier in elk geval nog iets aan over.’

‘We vroegen nie om de helft,’ zei de man die zijn paard vasthield. ‘We willen alles, tot en met deze knollen hier aan toe.’

‘Ho, wacht eens even. Onze paarden? Het is één ding om ons te beroven van wat muntstukken, maar paardendiefstal? Als jullie daarvoor worden gepakt, krijgen jullie de strop. En jullie moeten weten dat we in het eerste dorp dat we tegenkomen aangifte gaan doen.’

‘Jullie komen uit ’t noorden zeker, hè?’

‘Ja, gisteren uit Midvoorde vertrokken.’

De man die zijn paard vasthield knikte, en Hadriaan merkte een kleine, rode tatoeage op in zijn nek. ‘Kijk, da’s nou jullie probleem.’ Zijn gezicht verzachtte en vormde een meevoelende uitdrukking die door zijn intimiteit des de dreigender overkwam. ‘Jullie zijn vast op weg naar Colnora – prachstad. Massa’s winkels. Massa’s zwerige rijkelui. Wordt daar ook enorm veel handel gedreven, en wij zien hier op deze weg massa’s mensen met allerlei soorten spullen die ze daar willen verkopen. Maar jullie zijn vast nooit eerder in het zuiden geweest, hè? In Melengar neemt koning Amrath de moeite om de wegen door soldaten te laten patrouilleren. Hier in Warrick zit dat allemaal gans anders.’

Platneus kwam dichterbij, en bestudeerde likkend aan zijn gespleten lip het slagzwaard op Hadriaans rug.

‘Wil je beweren dat diefstal hier legaal is?’

‘Dat niet, maar koning Edelbert woont in Aquesta, en dat is hier een verrekt eind vandaan.’

‘En de graaf van Slagwijk? Beheert hij dit gebied niet in naam van de koning?’

‘Archie Balentijn?’ De naam ontlokte gegrinnik aan de andere dieven. ‘Het kan Archie geen rattenkeutel schelen wat het gepeupel uitspookt. Hij heb ’t te druk met het uitzoeken van mooie kleertjes.’ De man grijnsde, en ontblootte een mond vol gele, scheefgegroeide tanden. ‘Dus laat die zwaarden nou maar vallen en stijg van je paard. Mag je straks naar Kasteel Balentijn wandelen, bij ouwe Archie aankloppen, en dan zul je zien wat-ie doet.’ Opnieuw werd er gelachen. ‘Nu ga je doen wat ik zeg – of vind je dit soms de ideale plek om te sterven?’

‘Je had gelijk, Rolf,’ zei Hadriaan gelaten. Hij gespte zijn mantel los en legde hem achter zich over zijn zadel. ‘We hadden beter van de weg af kunnen gaan, maar eerlijk – ik bedoel, we zijn hier mijlenver overal vandaan. Wat was de kans nou?’

‘In aanmerking genomen dat we nu beroofd worden, lijkt die kans me behoorlijk goed.’

‘Best ironisch – dat Riyria beroofd wordt. Ik moet haast lachen.’

‘Dit is niet grappig.’

‘Zei je nou Riyria?’ vroeg de man die Hadriaans paard vasthield.

Hadriaan knikte, trok zijn handschoenen uit en stopte ze onder zijn riem.

De man liet zijn paard los en deinsde een stap achteruit.

‘Wat is er, Wil?’ vroeg het meisje. ‘Wat is Riyria?’

‘Er zijn in Melengar twee snuiters die zich zo noemen.’ Hij keek de anderen aan en ging iets zachter praten. ‘Ik ken daar mensen, weet je nog? Die hebben me verteld dat twee kerels gebaseerd in Midvoorde zichzelf Riyria noemen, en dat als ik hen tegenkwam, ik ze maar beter met rust kon laten.’

‘Waar wil je heen, Wil?’ vroeg de man met het litteken.

‘Ik denk dat we misschien beter onze barricade weg kunnen

halen en hullie kunnen doorlaten.’

‘Wat? Waarom? Wij zijn met ons vijven, zij maar met hun tweeën,’ wierp platneus tegen.

‘Maar ze zijn Riyria.’

‘Wat dan nog?’

‘Die lui die ik in het noorden ken, die zijn niet stom, en zij waarschuwden me om die twee nooit een vingerbreed in de weg te leggen. En m’n kennissen zijn echt zo gauw niet bang. Als zij zeggen om hullie uit de weg te gaan, is daar goeie reden voor.’

Platneus wierp nog eens een kritische blik op hen. ‘Goed, maar hoe weet je of die twee kerels hen zijn? Geloof je ze op hun woord?’

Wil knikte naar Hadriaan. ‘Kijk naar die zwaarden die hij bij zich heb. Een man met één zwaard – misschien kan-ie er-mee overweg, misschien niet. Iemand met twee – die weet vast geen zak over zwaarden, maar wil dat je dat denkt. Maar iemand met drie zwaarden – dat weegt verdomd veel. Meer dan een man meeslept als-ie er niet z’n brood mee verdient.’

In een enkele vloeiende beweging trok Hadriaan de twee zwaarden die aan zijn zijde hingen. Hij zwaaide er een rond in een cirkel en liet hem één keer rondtollen in zijn handpalm. ‘Ik moet het gevest op deze vervangen. Vertoont alweer slijtage.’ Hij keek Wil aan. ‘Zullen we dan maar? Jullie stonden geloof ik op het punt ons te beroven.’

De dieven wisselden onzekere blikken uit.

‘Wil?’ vroeg het meisje. Ze hield de boog nog altijd gespannen, maar met een stuk minder zelfvertrouwen.

‘Laten we het kreupelhout aan de kant slepen zodat ze erlangs kunnen,’ zei Wil.

‘Zeker weten?’ vroeg Hadriaan. ‘Ik geloof dat die vriendelijke man met de gebroken neus echt dolgraag een zwaard wil.’

‘Da’s wel goed,’ zei platneus, die stond te kijken hoe het maanlicht schitterde op het gepolijste staal van Hadriaans wapens.

‘Nou, als jullie het zeker weten.’

Alle vijf knikten, en Hadriaan stak zijn wapens weer in hun schedes.

Wil dreef zijn zwaard in de aarde en zwaaide naar de anderen om te komen helpen snel de barricade van takken aan de kant te slepen die de weg blokkeerde.

‘Weet je, jullie pakken dit helemaal verkeerd aan,’ vertelde Rolf hun.

De dieven bleven staan en keken verschrikt op.

Rolf schudde zijn hoofd. ‘Niet het weghalen van het kreupeelhout – de overval. Jullie hebben een fijne plek uitgekozen. Dat moet ik jullie nageven. Maar jullie hadden ons van twee kanten moeten benaderen.’

‘En Willem – het is Willem, toch?’ vroeg Hadriaan.

De man kromp ineen en knikte.

‘Ja, Willem, de meeste mensen zijn rechtshandig, dus degenen van jullie die dichtbij komen, moeten de mensen van hun linkerkant benaderen. Dat had ons in het nadeel gesteld, als we langs ons lichaam hadden moeten zwaaien om jullie te raken. Jullie boogschutters, die moeten ons van onze rechterkant benaderen.’

‘En waarom maar één boog?’ vroeg Rolf. ‘Ze had hooguit een van ons kunnen raken.’

‘Nog niet eens,’ zei Hadriaan. ‘Zag je hoe lang ze haar boog gespannen hield? Of ze is ongelooflijk sterk – wat ik betwijfel – of dat is een zelfvervaardigde boog van groen hout met amper genoeg kracht om de pijl een meter voor zich uit te werpen. Haar vertoning was pure bluf. Ik betwijfel of ze ooit een pijl heeft afgeschoten.’

‘Echt wel,’ zei het meisje. ‘Ik kan prima schieten.’

Met een glimlach schudde Hadriaan zijn hoofd naar haar. ‘Je stond met je wijsvinger boven op de schacht, liefje. Als je de pees had losgelaten, had de veer aan de pijl langs je vinger gestreken en was je schot alle kanten opgegaan behalve die die je wilde.’

Rolf knikte. ‘Investeer in kruisbogen. Blijf de volgende keer

verscholen zitten en schiet je slachtoffers gewoon een paar pijlen in de borst. Al dat geklets is maar stom.'

'Rolf!' vermaande Hadriaan hem.

'Wat? Jij zegt altijd dat ik vriendelijker moet zijn tegen mensen. Ik probeer gewoon behulpzaam te zijn.'

'Luister niet naar hem. Als jullie advies willen, bouw dan een betere barricade.'

'Ja, laat de volgende keer een boom over de weg vallen,' zei Rolf. Met een handgebaar naar de takken voegde hij eraan toe: 'Dit is domweg treurig. En bij Maribor, bedek jullie gezichten. Zo'n groot koninkrijk is Warrick niet, en mensen kunnen zich jullie koppen herinneren. Goed, de kans dat Balentijn jullie komt opsporen voor wat onbeduidende struikroverij is wellicht klein, maar op een dag loopt een van jullie een taveerne binnen en krijgt hij een mes in z'n rug.' Rolf richtte zich tot Willem. 'Jij hebt bij de Scharlaken Hand gezeten, hè?'

Wil keek geschrokken. 'Daar heb niemand iets over gezegd.' Hij liet de tak waaraan hij aan het trekken was los.

'Hoefde ook niet. De Hand eist dat al zijn leden die dwaze tatoeage op hun nek laten zetten.' Rolf keerde zich tot Hadriaan. 'Het idee is dat ze er zo stoerder uitzien, maar het enige echte resultaat is dat ze voor de rest van hun leven makkelijk herkenbaar zijn als dieven. Als je erover nadenkt, is het niet bijster slim om iedereen te bekladden met een rode hand.'

'Moet die tatoeage een hand voorstellen?' vroeg Hadriaan. 'Ik dacht dat het een rood kippetje was. Maar nu je het zegt, klinkt een hand logischer, ja.'

Rolf keek Wil weer aan en kantelde zijn hoofd. 'Ja, het heeft wel iets van een kip.'

Wil sloeg een hand over zijn nek.

Toen ze al het kreupelhout van de weg hadden getrokken, vroeg Willem: 'Wie zijn jullie nou werkelijk? Wat is Riyria voor iets? Dat heb de Hand me nooit verteld. Hullie zeiden alleen dat ik jullie uit de weg moest blijven.'

'We zijn niets bijzonders,' antwoordde Hadriaan. 'Gewoon

twee reizigers die lekker een stukje uit rijden zijn op een koele herfstavond.'

'Maar serieus,' zei Rolf. 'Als jullie dit willen blijven doen, luister dan naar wat we hebben gezegd. Wij gaan immers ook jullie advies opvolgen.'

'Welk advies?'

Rolf spoorde zachtjes zijn paard aan en reed verder over de weg. 'We gaan langs bij de graaf van Slagwijk. Maar geen zorgen, we zullen jullie niet noemen.'

In zijn handen hield Archibald Balentijn de wereld, handig gevat in vijftien gestolen brieven. Elk van de vellen perkament was nauwgezet beschreven in een verfijnd, elegant handschrift. Hij kon eruit aflezen dat de brievenschrijfster geloofde dat de woorden diepzinnig waren en dat hun betekenis een prachtige waarheid kenbaar maakte. Archibald vond het maar gezever, maar hij was het met de schrijfster eens dat de brieven van onschatbare waarde waren. Glimlachend nam hij een slokje brandewijn en sloot hij zijn ogen.

'Mijn heer?'

Met tegenzin deed Archibald zijn ogen open en wierp zijn wapenmeester een dreigende blik toe. 'Wat is er, Brecht?'

'De markies is er, mijn heer.'

Archibaldds glimlach keerde terug. Voorzichtig vouwde hij de brieven weer dicht, bond het stapeltje bij elkaar met een blauw lint en legde het terug in zijn brandkast. Hij zwaaide de zware, ijzeren deur van de kast dicht, klikte het slot erop en gaf twee keer een flinke ruk aan de onverzettelijke grendel om te controleren dat de kast verzegeld was. Pas daarna liep hij naar beneden om zijn gast te begroeten.

Toen Archibald de hal binnenliep, zag hij Victor Lanaklin in het voorvertrek op hem wachten. Hij bleef even staan om toe te kijken terwijl de oude man ijsbeerde. Het schonk Archibald genoeg hem zo te zien. Hoewel de markies een hogere titel bezat, had de man de graaf nooit geïmponeerd. Misschien was Victor ooit imposant, intimiderend en zelfs galant

geweest, maar hij was al zijn glorie lang geleden verloren onder een wirwar van grijze haren en een bochel op zijn rug.

‘Mag ik u iets te drinken aanbieden, edele heer?’ informeerde een timide bediende bij de markies met een formele buiging.

‘Nee, je mag je graaf voor me halen,’ beval hij. ‘Of moet ik zelf naar hem op jacht?’

De bediende kromp ineen. ‘Mijn meester zal zonder twijfel snel bij u zijn, mijn heer.’ De bediende maakte opnieuw een buiging en trok zich haastig terug door een deur achter in de kamer.

‘Markies!’ riep Archibald bij zijn binnenkomst hoffelijk. ‘Wat fijn dat u bent gekomen – en zo snel.’

‘U klinkt verbaasd,’ antwoordde Victor op scherpe toon. Hij wapperde met een verkreukeld stuk perkament in zijn vuist en vervolgde: ‘Dacht u werkelijk dat ik zou treuzelen, nadat u me een boodschap als deze had gestuurd? Archie, ik wil onmiddellijk weten wat er aan de hand is.’

Archibald hield de afkeer voor die bijnaam uit zijn kindertijd, Archie, van zijn gezicht. Dat was hoe zijn overleden moeder hem altijd noemde, en een van de dingen waarvoor hij haar nooit zou vergeven. Als jongeling had iedereen van de ridders tot de bedienden hem zo genoemd, en Archibald had zich iedere keer weer vernederd gevoeld door de vrijpostigheid van de bijnaam. Toen hij eenmaal de graaf was geworden, had hij het in Slagwijk op straffe van zweepslagen bij de wet verboden om hem bij die naam te noemen. Archibald had niet voldoende macht om de markies aan zijn verordening te binden, en hij twijfelde er niet aan dat Victor de naam met opzet gebruikte.

‘Beheers uzelf alstublieft, Victor.’

‘Vertel me niet om mezelf te beheersen!’ De stem van de markies weergalmde tegen de stenen muren. Hij stapte dichterbij, zijn gezicht nog slechts centimeters van dat van de jongere man, en keek hem woest in de ogen. ‘U schreef dat de toekomst van mijn dochter Alenda op het spel staat, en sprak